

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm
lần giờ trước đèn, Phong tình có
lục còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kinh vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai
cốt cách, tuyết tinh thần, Một người
một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân
xem trang trọng khác vời, Khuôn
trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.
Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây
thua nước tóc, tuyết nhường màu
da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So
bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn
thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen
thua thắm, liễu hờn kém xanh. Một,
hai nghiêng nước nghiêng thành,
Sắc đành đòi một, tài đành họa hai.
Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha
nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung
thương lầu bạc ngũ âm, Nghề riêng
ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc
nhà tay lựa nên chương, Một thiên
bạc mệnh, lại càng nảo nhân. Phong
lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh
sấp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm
trướng rủ màn che, Tường đông
ong bướm đi về mặc ai. Ngày xuân
con én đưa thoi, Thiều quang chín
chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm
sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài
tử, giai nhân, Ngựa xe như nước
áo quần như nêm. Ngổn ngang gò
đống kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro
tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây,
Chị em thơ thẩn dan tay ra về. Bước
dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem

phong cảnh có bề thanh thanh. Nao
nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu
nhỏ nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi
danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài
cửa hiem gì yến anh. Kiếp hồng
nhan có mong manh, Nửa chừng
xuân thoát gậy cành thiên hương.
Có người khách ở viễn phương, Xa
nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi.
Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì
đà trâm gãy bình rơi bao giờ. Buồng
không lạnh ngắt như tờ, Dấu xe
ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than
khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên
ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trái
bao thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô chủ, ai
mà viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối
thương tâm, Thoát nghe Kiều đã
đầm đằm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phôi pha.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo
thay thác xuống làm ma không
chồng. Nào người phượng chạ loan
chung, 90.. Nào người tích lục tham
hồng là ai? đã không kẻ đoái người
hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén
hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa
là người dưới suối vàng biết cho.
Lầm rầm khăn khứa nhỏ to, Sụp
ngồi vài gập trước mồ bước ra. Một
vùng cỏ áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi
một vài bông lau. Rút trâm sẵn giắt
mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu
ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần
Lại càng đứng lặng tần ngần chẳng
ra. Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu
tuôn đứt nối, châu sa vắn dài. Vân
rằng: Chị cũng nức cười, Khéo dư
nước mắt khóc người đời xưa. Rằng:
Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều

bạc mệnh có chừa ai đâu? Nổi
niềm tưởng đến mà đau, Thấy
người nằm đó biết sau thế nào?
Quan rằng: Chị nói hay sao, Một
lời là một vận vào khó nghe. ở
đây âm khí nặng nề, Bóng chiều
đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng:
Những đấng tài hoa, Thác là thể
phách, còn là tinh anh, Để hay
tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy
hiển linh bây giờ.

Một lời nói chừa kịp thừa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong
dường có hương bay ít nhiều. Đè
chừng ngọn gió lần theo, Dầu
giày từng bước in rêu rành rành.
Mắt nhìn ai nấy đều kinh, Nàng
rằng: Này thực tình thành chẳng
xa. Hữu tình ta lại gặp ta, Chờ
nề u hiển mới là chị em. Đã lòng
hiển hiện cho xem, Tạ lòng nàng
lại nói thêm vài lời. Lòng thơ lai
láng bồi hồi, Góc cây lại vạch một
bài cổ thi. Dừng dằng nửa ở nửa
về, Nhạc vàng đâu đã tiếng nghe
gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lông buông tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lưng túi
gió trăng, Sau chân theo một vài
thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa
câu giòn, 140.. Cỏ pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ
mặt người, Khách đà xuống ngựa
tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh
cành dao. Chàng Vương quen mặt
ra chào, Hai Kiều e lệ nép vào
dưới hoa. Nguyên người quanh
quất đâu xa, Họ Kim tên Trọng
vốn nhà trâm anh. Nền phú hậu,
bạc tài danh, chương nét đất,
thông minh tính trời. Phong tư
tài mạo tốt vời, Vào trong phong
nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khóa xuân hai Kiều. Nước non
cách mấy buồng thêu, Những là
trộm nhớ thăm yêu chốc lòng.